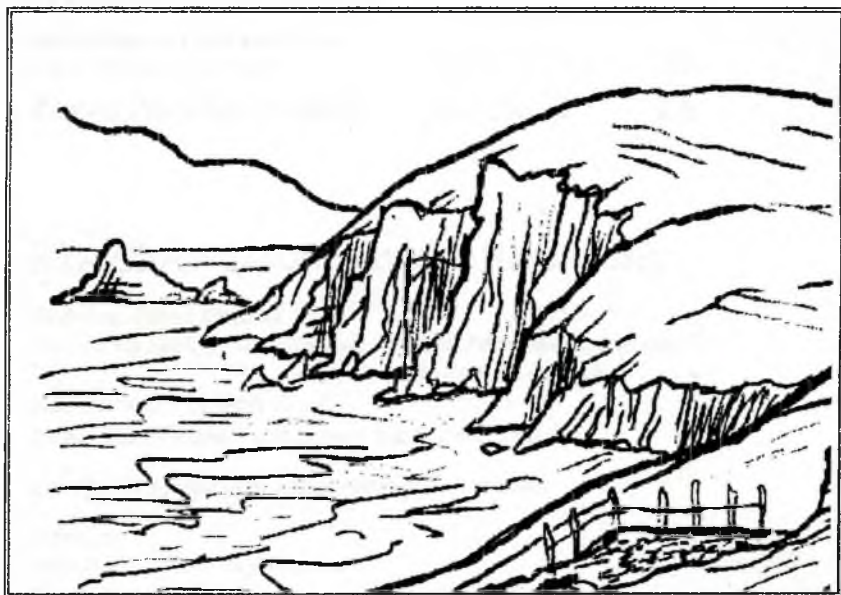

BRÁZDA

ČASOPIS ALUMNŮ NEPOMUCENA
2/1998-1999 - PRÁZDNINOVÉ ČÍSLO

BRÁZDA

ČASOPIS
VÝCHOVY
A
VÝCHOVY

BRÁZDA

srdečně děkuje všem, kteří jí umožňují vzniknout svým finančním příspěvkům

OBSAH:

Nejkrásnější dny	<i>Jan Mráz</i>	4
Kronika	<i>Jiří Kaňa</i>	6
<i>primogenito aperente</i>	<i>Pavel Glac</i>	9
VOJÁKEM ZA VÍKEND	<i>Tomáš Roule</i>	10
Klerikální klasobraní	<i>Stanislav Přibyl</i>	12
ŽIVOT VE FONTÁNĚ	<i>Tomáš Holý</i>	14
<i>Ze zápisníku zahraničního zpravodaje</i>	<i>Tomáš Roule</i>	15
ROCHÁME SE ROZHOŠEMI ITALSKÉHO JAZYKA	<i>Stanislav Přibyl</i>	23
<i>Gratuluje me</i>	<i>Gejza Veselý</i>	26

BRÁZDA. ČASOPIS ALUMNŮ NEPOMUCENA

Redakce: Pavel Klouček

Technická spolupráce: Stanislav Přibyl, Petr Šíkula, Jan Houkal,
Pavel Semela, Roman Czudek

Ilustrace © Vojtěch Brož

Barevná příloha: designed by © Petr Šíkula

Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00183 Roma

Tel.: 0039-06-7000 985

e-mail: nepomucenum@seznam.cz

e-mail redakce: brazda.exalumnus@atlas.cz

Nejkrásnější dny

v akademickém roce teď pravděpodobně prožívají nejen "Nepomučedníci", ale vůbec všichni studenti. Proč? To snad ani není třeba rozvádět. První dny prázdnin po ukončení školního roku bývají už dlouho očekávány, tím spíš, jsme-li daleko od domova. Začínají tedy dny oddechu a s nimi k Vám přichází ještě jedna Brázda. Na další si budeme muset počkat na podzim, až se spisování ujmou noví členové našeho společenství.

Musím ovšem přiznat, že tyto dny neprožívám nijak nadšeně, spíš tak nějak nostalgicky. Něco pěkného končí. Osm z našich seminaristů ukončilo svá studia, vrací se do vlasti a brzy budou vysvěceni a zařazeni do služby naší Církvi. Jistě, na to se připravovali a těšili a je to i pro představené semináře velká a radostná událost. Ale já se přesto nemohu ubránit tomu, co prožívá každý člověk, když se s někým loučí. A tak bych jim chtěl i touto cestou poděkovat za to, že zde s námi žili a vytvářeli bratrské vztahy, vztahy, které jejich odchodem jistě nekončí, ale jsou proměněny. Bratři, kéž vám všem Pán žehná ve vaší práci pro Boží království! Věřím, že na Nepomucenum budete rádi vzpomínat.

Kolej se tedy poněkud vyprázdnila (i ona má své "prázdniny"), na rozdíl od minulých let se ovšem neuzavírá docela. Jedna její část, vyhrazená přijímání poutníků, funguje i přes léto. Snad by bylo dobré upřesnit zde několik věcí: především, není to samostatný dům, jedná se o část koleje, kterou jsme vyhradili pro ubytování a která je oddělena od ostatních prostor a vybavena vlastním vchodem. Vše má na starosti Mons. Janoušek, jehož telefon a fax je: (0039)-0677204327. Protože se mnozí obracejí i

na mne, chtěl bych je poprosit i touto cestou, aby kontaktovali výhradně Mons. Janouška.

Novinky z kolejniho života jistě přinese pravidelná rubrika, já bych ovšem chtěl zmínit jednu dosti závažnou událost. Právě v těchto dnech probíhá proces schvalování úpravy (aggiornamento) kolejních Stanov. Tím budou i po právní stránce vyřešeny některé základní problémy, které se týkají existence a fungování Nepomucena. Především jde o to, komu je Nepomucenum podřízeno. Po II. Vatikánském koncilu totiž získávají na významu místní církve, a tak i v papežských kolejích, které byly dříve podřízeny přímo a bezprostředně vatikánské Kongregaci pro katolickou výchovu dostávají mnohem význačnější roli biskupské konference jednotlivých zemí. Dále je konečně i po právní stránce reflektována situace, která nastala rozdělením naší bývalé republiky před šesti lety. Také je upřesněno, kdo může být do koleje přijat (Nepomucenum vzniklo jako seminář, tedy dům přípravy na kněžské povolání, ale později se objevila i potřeba přijímat kněze, kteří zde v Římě konají speciální studia). Prostě, naše právní základna bude zrevidována, upevněna a obnovena. Děkuji Mons. Rýparovi, který v přípravné fázi tohoto procesu odvedl velký kus práce. Čeká nás ovšem ještě další krok, a to je obnova vnitřního řádu koleje, který přesněji stanoví zásady společného života v domě. Doufám, že k jeho schválení dojde na příštím plenárním zasedání biskupské konference.

Nyní už předám slovo autorům jednotlivých příspěvků. A Vám všem, čtenářům Brázdy a našim příznivcům přeji příjemnou dovolenou.

Jan Mráz, rektor

Kronika

Na podzim roku 1997 se zatáhla římská obloha nejednou nikoli mrakem vody, ale špačků. Bylo jich tehdy takové množství a působili hlavně zemědělcům takové škody, že se zpráva o nich dostala dokonce i do českého zpravodajství. Také nad Nepomucenem je bylo vidět a hlavně slyšet. Není tedy divu, že když se sem na jaře příštího roku vrátili, jeden pár se uhnízdil v jednom z tympanonů nad schodišťovým oknem Nepomucena. Našel si tam vhodnou dutinu přístupnou navíc pohodlně z římsy, zahníždil a po vyvedení mláďat je začali oba rodiče pilně krmit.

Mladí rostli, začali se své skrýše vykukovat zvědavě ven a už za několik dní měli vylétnout. Do toho však vstoupila událost pro člověka poněkud zvláštní, pro přírodu však přirozená. Jednoho dopoledne uprostřed zkouškového období se zahradou rozlehl poplašný křik špaččích rodičů, k němuž se přidali i ostatní z jejich rodu, kteří hnízdili kolem. Křik nepřestával, nebezpečí tedy trvalo. Co bylo příčinou? Stačilo jen opatrně nahlédnout k jejich hnízdu a vše bylo jasné. Na římsě u jejich hnízda seděla poštolka. V parátech už měla jakousi tmavou bezvládnou hrudku a po nějaké chvíli s ní odletěla stranou, na kraj střechy nad kaplí a tam se pustila do mladého masa. Staří s ostatními špačky nepřestávali křičet na poplach a odvážně naletávat na dravce. Poštolka se však nenechala v nejmenším vyrušit a když po chvíli odletěla, zůstala po ní jen kalužinka krve a několik peříček. A tyto stopy stejně po chvíli spláchl prudký déšť. Rodiče se vrátili ihned k hnízdu, a i když vystrašení, pustili se po chvíli do krmení zbývajících potomků.

Po několika dnech se scéna měla opakovat, ovšem pohyb lidí po dvoře dravce několikrát odradil. Vypadalo to na klid po boji a zdálo by se být vše v pořádku, kdyby... Kdyby se jednoho brzkého rána vzduchem nemihnul prudký stín, který se neomylně přesně zastavil na římse u známého hnízda a po chvíli už trhal poslední zbylé mládě, které ještě nestačilo vyletět. Marný byl křik rodičů, marně nalétávali a svolávali pomoc. Hlad poštolky byl silnější. Ne však zas tak, aby jí dovolil zůstat, když se na scéně objevila konkurence - vrána šedivka. Z ptáka o hlavu většího než je sama už poštolka dostala strach, a tak musela nechat zbytek a s křikem odletět. Vrána však není žádný hrdina. Nepřiletěla v žádném případě zachraňovat špačky. Určitě byla přilákána svou mlsnotou, protože na rozdíl od havranů, kteří jako správní „sanitáři“ likvidují především zdechliny, vrána dává přednost křehkému masíčku a vajíčkům.

Co dodat? Pohoršit se nad chováním poštolky, která místo aby chytala na louce škodlivé hlodavce, dává přednost pohodlnému plení cizích hnízd? Jistě je to možné, ale jen pro toho, kdo neumí proniknout do hloubek Božího stvoření. Je dokázané, že dravci dokáží reagovat na populační výkyvy „škodné“ v přírodě a tomu přizpůsobit nejen svůj jídelníček, ale také množství vlastních vyváděných mláďat.

Je tedy v tomto našem případě docela možné, že poštolka - samička - byla nucena krmit víc hladových krků než v jiných letech a musela se proto i více ohánět. Nemohla se prostě trpělivě třepetat nad polem, jak ji jinak běžně známe, a čekat na neopatrnou myš, ale musela najít pro své potomstvo mnohem vydatnější zdroje potravy.

Křik špačků, ozývající se ještě v dalších dnech zase z druhé strany domu a zahrady, naznačoval, že se jí to podařilo ještě vícekrát.

Jiří Kaňa

NA HROMNICE
MUSÍ
SKŘÍVÁNEK
VRZOUT,
I KDYBY
MĚL
ZHRZOUT...

Come
coś:

KDYBY MNĚ TO PÁN BŮH DAL,
ABY SI MĚ DUDÁK VZAL...

VV
MNNAU!

To je
náše
písnička
deska...

KDYBY BYL
BAVOROV...

LEPŠÍ JE VÍNEČKO
NEŽLI VODA...

Věrně
milováni

CASA

MOJE VLÁSKY JELI
NA KOLENA PADLY

primogenito aperente

Takto by se mohla jmenovat slavnostní bula, kterou se papežská kolej Nepomucenum rozloučila se svojí polovičkou, aby tak dala vznik novému jedinci – poutnímu domu.

Tato skutečnost je v této Brázdě již bohatě popsána ve všech svých historických, technických i organizačních souvislostech. Bylo by však nezapomenutelnou škodou, aby upadl v zapomnění právě slavnostní moment inaugurace tohoto domu. Minulého roku u příležitosti rozloučení se s Mons. Janouškem (jakožto rektorem semináře) začal své slavnostní kázání otec vicerektor Gejza Veselý větou: „Zemřel král – ať žije král!“ Proního března tohoto roku dokonale potvrdil Mons. Janoušek pravdivost druhé poloviny onoho výroku. Ve slavnostní atmosféře nastoupeného divočího sboru v přední, rozcítěného publika ve střední a vonícího poboštění v zadní části Nepomucenského salónu zazněla pateticky tato slova:

***„Come il primogenito apre il seno della madre,
così pěvecký sbor Skřivánek otevírá tento poutní dům.“***

Není třeba již dále popisovat nadšený potlesk, vynikající vystoupení sboru a poboštění, při němž sám „živý mrtvý král“ rozléval slivovici z roku '77, významným nejenom sepsáním „Charity“, ale také zrodem tohoto pěveckého sboru. Nadšené diskuse a zábava vydržela až do půlnoci, slavnostní atmosféra pak ještě o šest hodin déle, kdy v kuchyni poutního domu praskl přívod teplé vody, a tak bylo třeba odborného zásahu s pomocí věder a hadrů.

Nikdo však nepodleh panice – konec konců kdo by si také představoval, že k porodu (a navíc prvorozeného) patří jen oslava?

Pavel Glac

VOJÁKEM NA VÍKEND

Moc a moc zdravím. Musím Vám napsat o našem víkendu. Jako součást naší formace jsme strávili tři dny v kasárnách. Nevěděl jsem, co od toho očekávat, ale moje očekávání byla nadmiru překročena. Jak jsme přijeli na místo, hned na mne padla ta depresivní nálada kasáren. Sotva jsme se převlekli do tepláků, už se přes nádvoří (na kterém se mimochodem nesmí překračovat žlutá čára) k nám klusem blížili dva udělaní vojáci a řvali: Všichni okamžitě do řady, dělám, dělám. Říkal jsem si: To jsme si na sebe ušili pěknou pakárnu, něco takového si dobrovolně vybrat. A hned začala rozcvička, běhání a další nejrůznější cvičení v tělocvičně. Dělali jsme například kotoul, což se ukázalo téměř nemožné pro některé zavalitější spolužáky. Byla to náramná švanda.

Po večeri jsme stříleli ze vzduchovky, to bylo neméně zábavné. Další den jsme dostali opět do těla. Vyvezli nás do lesa. Každá skupina dostala kládu dlouhou pět metrů a s ní jsme museli běžet asi dva kilometry a přitom plnit různé úkoly. Nejztěžnější nám připadal ten s kládou pevně přibitou k zemi. S pomocí dvou vojenských lopatek jsme se museli pod ní podhrabat a celá osmičlenná skupina podlézt jako krtci, při čemž jsme se rádně zadělali.

Když jsme poobědvali, vojáčci vytáhli masku a boxerské rukavice a po krátkém zaškolení jsme se v párech podle velikosti všichni boxovali. Byla to švanda. Vyšel na mně jeden dobře stavěný spolužák z Chorvatska. Jedna dobře miřená rána mně poslala k zemi. Řekněme, že jsem ztratil rovnováhu. Následovalo další překvapení. Řekli nám, že je docela možné, že se jednou nalezneme ve válečné situaci a budeme se muset nakrmit vlastníma rukama. Jeden z nich na to vytáhl z krabice kuře (živé) a namísto ho holýma rukama odkrágloval. Pak je s náležitým výkladem stáhl a vykuchal. Na některé spolužáky to bylo trochu moc, nicméně nebylo to všechno, protože jeden z nich začal tahat z krabice další kuřata a jedno vrazil mně. Něco takového zrovna není můj šálek čaje (my cup of tea), ale rozhodl jsem se to zkusit. Uchopil jsem to kuře za nohy a za krk a vši silou táhli až se celá hlava odpojila a odlétla do řady

přihlížejících, kteří poskočili leknutím. Od té doby mi občas říkají zabiják kuřat. To ještě nebylo vše. Připravená kuřata jsme na ohni uvařili a snědli.

Tamní vojenský kaplan nám vyprávěl o své práci s vojáky. Chystají se odletět do Libanonu, kde Irové působí v mírových silách. Tam už jde do tvrdého, protože jde o život. Další den nám ukazovali všechny možné zbraně, a co víc, nechali nás z nich střílet. Jak jsme se dozvěděli, byli z nás příjemně překvapeni, neboť zřejmě očekávali nějakou bandu podivných bábovek, místo

toho však poznali bandu docela fajn lidí, kteří jsou celkem zdatní, inteligentní, disciplinovaní, umí řešit věci společně a někteří se trefí v terči i do prostředka. Moje představa o armádě se také docela změnila, a musím říci k lepšímu. Vojáci, které jsme potkali, byli docela příjemní lidé. Zvláště na mne zapůsobilo, že ta armáda je zcela dobrovolná, profesionální a přitom ti, kteří se do ní přihlásí, ví, že riskují svůj život. Leccos nám také vyprávěli, včetně toho, že zažili, jak jejich kamarádi byli zastřeleni. Všechno je to mnohem reálnější, než předtím, moc si vojáků vážím. To mi nebrání v přesvědčení, že válka je obrovské zlo. Dnes při večeri mi můj kamarád z Rumunska vyprávěl, jak o vlásek unikl smrti, když komunistický režim začal krvavě potlačovat lidové demonstrace. Vše se semlelo tak rychle, byl zrovna v kině, když to vše začalo. No hrůza. Jaké štěstí, že ta naše revoluce byla tak sametová, jak byla.

Tomáš Roule

Klerikální klasobraní

Stanislav Přibyl

Kněžstvo katolické ve vlastech našich československých mělo by po dlouhých desítiletích trapného váhání ohledně společenské úlohy své následující zásad se přidržeti:

Kněz katolický dle povolání svého náleží ku vzdělaným občanům a sice knejpřednější jejich třídě. Zté příčiny jest žádoucí, aby netoliko vědomostmi svými, ale též uhlazeností zevnějšího chování svého nad jiné vynikal a takto zjednav sobě půvabem ušlechtilých mravů svých všudy volného přístupu odtud jak jen možná kořistil pro blahodárné vykonávání duchovního úřadu svého.

Tu jest však potřeba, aby kněz toliko s vybranou společností se stýkal, vyhýbaje se pouliční luze:

Slušnost jakož neméně i prospěch úřadu duchovního velí, aby nově ustanovený kněz učinil návštěvy u osobností, úředním postavením a vlivem svým vynikajících, tak u c. k. okresního hejtmána, c. k. soudce, purkmistra neb představeného, řídícího učitele, a dle poměrův místních též u jiných osob, vážností a křesťanským ctnostným životem nad jiné se vyznamenávajících. Jinak buď knězi pravidlem: Čiň návštěvy své jen zřídka kdy a budeš rád vidán. Pak-li bys často přicházel, zevšedníš a tím i vážnost úřadu tvého újmu trpěti bude.

Přec však jistá noblessa úlisníkův toliko zdánlivá býti může, a tehdáž ať kněz spíše prstonárodnímu živlu hová:

Předpokládáme ovšem, že kněz jako člen spolku uneb navštěvovatel společnosti jen k takovým lidem se přidruží, kteříž vzdělaností svou a dobrými mravy jsou k tomu působili. Prostý venkovan umí si přítomnosti duchovního pastýře mnohdy lépe vážiti nežli ona část obyvatelstva městského, kteráž po způsobu

nabubřelé ropuchy se proti knězi katolickému nafukuje a o něho se otírá.

Jsa toliko člověkem, kněz také chťíčem po dobrech časných trpívá, a tu ponížené supliky na konsistoř u příčíně kýžených beneficií (obročí) sepisuje:

Jednoduchost neboli prostota slohu vyžaduje, abychom v písemnostech úředních jen to uvedli, co k věci čili k předmětu náleží, a všeho pečlivě se vystříhali, co by o věci, o níž píšeme, na újmu býti mohlo. Není tedy radno, užívati vysokého vzletu básnického, řeči květnaté, pestrými obrazy překypující. Nebylo by přiměřené, kdyby např. žadatel benefícia započal žádost svou asi těmito slovy: „Když první paprsky sluneční dne 14. krásného měsíce Máje začal zlatým hávem čarokrásnou matku zemi šatiti, vyšel jsem rychlým kročejem na luka, kdež tisíce diamantův od ranní rosy se třpytily, a sladké šveholení skřivánka na blízku se ozývalo. Tu jsem sobě z útrob srdce svého vzdychl: Ó kéž by také tobě takováto luka s rolemi náležela atd.“

Má-li kněz o sobě mínění přespríliš vysoké, sezná nejdůstojnější knížecí arcibiskupská konsistoř, kterakž mravové jeho ku správnému vykonávání ouřadu postačující nejsou:

Varovati se sluší všeliké nadutosti či nabubřelosti slohu, neboť řeč příliš bombastická protiví se jednoduchosti a neslouží nikterak na odporučení věci v listině obsažené. Tak by zajisté pochybil, kdo by žádost o propůjčení benefícia asi v tento způsob odůvodnil: „Osada v M. jest úplně zanedbána, předešlý farář se tam nehodil. Jestliže však já tamější faru obdržím, bude hned vše jinak vyhlížeti. Výmluvností svou vůbec chvalně známou brzy sobě získám důvěru všech osadníků, a budu také životem svým jako

svíce na stole postavená, tak aby se všickni věřící dle mého příkladu spravovati mohli atd.“

Společně s Dr. Klementem Borovým, kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta, členem královské české společnosti nauk, bývalým c. a k. řádným profesorem církevního práva na universitě pražské, autorem příručky Úřední sloh církevní (1887) bohoslovectvo post-moderní idealistické a kněžstvo post-kommunistické ještě nezkorumpované kazil:

Autor

ŽIVOT VE FONTÁNĚ

čím více slunce, tím více života. takto bychom mohli definovat současný stav našich živočichů ve fontáně.

začneme tím nejvíce opomíjeným, tj. starým sumcem. ten svou aktivitu zdesetinásobil, ne-li zestonásobil. v minulosti býval k vidění tak jednou za dva až tři měsíce, což vedlo nakonec k pochybnostem o jeho existenci vůbec. celý čas totiž trávil sám v bahně na dně fontány. nyní každé ráno okolo sedmé hodiny odvážně proplová vodami a čeká na svůj příděl jídla spolu s ostatními. stop! na tomto místě je třeba zdůraznit jedno: „potravy je dostatek! buďte klidní.“ vyskytly se totiž bludné názory, že naše drahá zvířátka mají hlad, že jsou málo krmena, že krmíč... ne! není tomu tak. vše je v naprostém pořádku, jen s rostoucím teplem roste chuť a to nejen k jídlu. a tak

RYBKY, ŽELVY I TEN SUMEC SE POHYBUJÍ RYCHLEJI, POKUD MOHOU (TJ. ŽELVY) VYLÉZAJÍ NA OKRAJ A HLAVNĚ SE SNAŽÍ KOMUNIKOVAT S OKOLÍM. HLAĐ ALE NEMAJÍ. UŽ I PROTO, ŽE KRMENÍ BYLO ZDOVNÁSOBENO: RÁNO A VEČER.

Tomáš Holý
- incaricato –
krmič želv a ryb

Ze zápisníku zahraničního zpravodaje

Zdá se být vhodné při příležitosti kulatého výročí Nepomucena rozšířit obzory sborníku i mimo obvyklou sféru působení. Přinášíme proto zde úryvky z dopisů českého seminaristy studujícího v irském Maynooth. Budiž pro nás Tomáš Roule z Příbrami alespoň na chvíli Karlem Kinclm z Londýna.

Úryvky z dopisů nejsou nijak zvlášť upravované. Přesto musím přiznat, že pospojování dopisů v jeden článek dodalo původnímu materiálu nový, neobvyklý charakter.

P.K.

28. leden 1998

My máme týden prázdniny na konci února a pak o velikonocích. Plánuji zůstat zde na ostrově, půjde-li to, trochu cestovat, pozvou-li mne, někoho navštívit.

30. leden 1998

V současné době máme docela dost práce ve škole. Má to však smysl a dost mi to dává. Pro zajímavost uvedu: máme bioetiku a také křesťanský feminismus, kde se mluví také například o svěcení žen na kněze a podobně.

Počasí není poslední dny tak špatné, máme celkem slunečno, což je zde vzácnost. Dnes ráno přede mší jsem se procházel v parku. Právě svítalo a ptáci zpívali a mně bylo na chvíli moc fajn a něco z toho mi vydrželo celý den. Je to výhoda mít tady tenhle park, bylo to bezva rozjímání.

10. únor 1998

Mimochodem, když už zmiňuješ toho Járu Cimrmana, nedávno zde zemřel pětadevadesátiletý kněz, dominikán. Byla zde za něj sloužena mše. Jeho přítel měl kázání a mluvil o jeho životě. Popisoval, jak se zabýval chemií, hudbou, a protože špatně slyšel, sám si sestrojil naslouchadlo. Když jsem tohle slyšel, skutečně jsem se chvílemi popadal za břicho a nikdo jiný nevěděl asi proč. Já však ano: teď už si můžeme být úplně jisti, že stopy Járy Cimrmana vedou do Irska. Byl to on!

Jak už jsem Ti psal, také formace - aspoň zčásti - se mi tu zamlouvá. Konečně slyším mluvit o kněžství, což, mám-li jím sám jednou být, se celkem šikne. Scházíme s k rozhovorům s naším 'Director of Formation' nad 'Pastores dabo vobis'. Také máme různé 'workshops' o víkendech na různá témata. Jeden byl o asertivitě. A další věci.

Strávil jsem vánoce na severu Irska. Právě v té době tam opět začalo procítat násilí a nepokoj. Všichni rozumní lidé se tam snaží zažehnat hrozící nebezpečí znovupropuknutí občanské války a hrstka bezcitných jedinců, jejichž motivy vůbec asi nebudou idealistické, jim tuto práci kazí. Od vánoc

zastřelili devět nevinných katolíků. Například přijelo auto před diskotéku a muž vystoupil se samopalem a prostě střílel tam, kde byli lidi. Zastřelil muže z ochranky, který naštěstí stačil zavřít dveře diskotéky a tím zabránil hrozně tragédii, smrti mnoha mladých lidí uvnitř. Tohle se stalo asi 11 mil od místa, kde jsem bydlel u jednoho kněze a navíc jsme okolo toho místa projížděli asi dvě hodiny předtím, než se to stalo. Ale nemyslím si, že by mně jakožto cizinci tam hrozilo bezprostřední nebezpečí. Nemůžu jen pochopit, proč to ti lidé dělají, asi nikdo to nemůže pochopit. Prosím, vzpomeň na ty lidi v Severním Irsku ve svých modlitbách.

Se spolužáky si opravdu rozumím a vycházím se všemi dobře. Zním už jejich jména; zpočátku některá bylo těžko vyslovit, ani mi moc jako jména nepřípadala. Navíc jsou tady dva bezva kluci Slováci, jeden už je jáhnem, ten druhý by měl být vysvěcen v létě či na jaře /To mi připomnělo, jak Pepa Nos zpívá, jak se bude líbit Tamaře v létě i na jaře/. Ten druhý jmenovaný mi hodně pomohl zvláště na začátku zorientovat se tu. Náš seminář připomíná gotický hrad či pseudogotický zámek. Je už 200 let starý a za tu dobu odsud vyšlo 11 000 kněží. Protože Irsko tehdy mělo skutečně přebytek kněží, mnozí z nich doprovázeli irské emigranty na jejich cestách za lepším životem do Anglie, Ameriky a Austrálie. Z tohoto důvodu narazí člověk na Iry všude, kde se mluví anglicky. Je zvláštním paradoxem, že více Irů a těch, kteří se za ně počítají kvůli svým předkům, žije mimo „Zelený ostrov“ než na něm /40 milionů ku 4 milionům/. Náš seminář, St. Patrick's College Maynooth, je hlavní seminář pro celé Irsko; církevní struktura politické rozdělení země na Irskou Republiku a Severní Irsko vůbec nebere v potaz.

Mně se rysují bezva prázdniny na západě Irska. Je to blízko moře, kopce, jezera, ruiny klášterů, staré keltské krize, místa kde pobýval sv. Patrik a mnoho dalšího, hlavně moře.

Takhle nějak si to představuji, snad to tak opravdu bude. Už se těším.

13. únor 1998

Milý Pavle, moc Tě zdravím z věčně „Zeleného ostrova“. Usuzuji, žeš prázdniny strávil v římských muzeích, archivech a kanálech, pardon análech. Neuškodí, když teď ze sebe setřeš prach. Doufám, že sis prázdniny užil, nebo ještě užíváš. Obojí Ti přeji.

Zítřka se chystám do Dublinu, abych tam v kině shlédł asi tříhodinový film Titanic. Úplně nový film. Víš, že Titanic byl postaven v Irsku? Tys to věděl? Tak to získáváš prémiovou odpověď, byl postaven v Belfastu.

17. únor 1998

Snažím se využívat času, jak se dá. Velice oceňuji, jak nás tady vedou k tomu, abychom udržovali určitou rovnováhu ve všem, co děláme. Abychom si našli čas na pohyb a své koníčky. Skutečně dost je nám to tu připomínáno. A tak bych to chtěl připomenout i Tobě...

Docela často tu chodím do kina. Máme tu jedno své seminární. Zvuk není moc dobrý, ani obraz, takže, když se srovnám s výletem na Kokořín, nic moc. Ne, je to docela dobré, jen není moc dobře rozumět.

V sobotu jsem s několika spolužáky jel do Dublinu. Byli jsme na úplně novém filmu Titanic. Je to nádherný tříhodinový film, ale tu dobu vůbec nevnímáš. Technicky udělaný tak, že skutečnost těch scén s potápěním Ti bere dech. Love-story na parníku jedoucím vstříc hrůznému osudu. V hlavní roli nová hvězda, divukrásná Kate Winslet. Úžasně propracovaný film a

silný příběh. Většina ženského diváctva na konci pláče a my jsme se taky měli co držet. Stojí to za to.

To vyprávění s prasaty mě moc pobavilo. Tady dříve prý také chovali prasata. Ted už tu mají jenom bohoslovce. To byl jako vtip, ale je to pravda.

20. únor 1998

Dnes mi začínají pololetní prázdniny. Zůstávám tu přes víkend a v pondělí odpoledne odjíždím s jedním spolužákem k němu domu do Galway [golwey]. Je to na západě země blízko moře - a krásná příroda; už se moc těším.

5. březen 1998

Ahoj Pavle, moc Tě zdravím poté, co jsem se vrátil z prázdnin. Prožil jsem je na západě země u rodiny jednoho svého spolužáka, který už je knězem. Byly to opravdu krásné prázdniny, jsem moc vděčný za ten kus domova, který mi bylo dáno prožít. S celou jeho rodinou jsem se docela spřátelil a jak to vypadá, strávím s ní ještě i pár dní na konci školního roku, než odjedu.

Vrátil jsem se docela odpočatý. Jsem teď trochu nasydlý, takže se snažím zůstat spíš doma, abych se z toho dostal. Včera jsem psal Markovi, jak je tu po několika ošklivých dnech jasné a krásné počasí, načež jsem potom venku pořádně promokl, když jsem jen přecházel z jedné budovy do druhé. Poprvé jsem v této části země viděl padat sníh. Ted už je zase krásné. Obloha vždy po těch průtržích vypadá jako po boji. Má to hodně duchovní symboliky, připomíná mi to mé nitro, jako, když jsem právě prošel něčím bolestným a kádyž už je po všem, zase se těším z Božího slunce, které prozařuje mezi

roztrhanými cáry mraků a to slunce je mi nápadně milé a bližší než dříve. Tak to na mne působí.

19. březen 1998

Milý Pavle, problém se slonem vyřešen není, takže jasné není nic, ani zdejší obloha. Ta ale možná bude až vyjdu odsud, protože počasí se zde mění neobvykle, pro zdejší však obvykle, rychle.

Včera byl irský národní svátek, den sv. Patrika. V Dublinu byla báječná přehlídka. Málem mne tam sežral padesátimetrový nafukovací drak, který chrlil z nozder kouř. Vše bylo irsky nazelenalé, dokonce i tamní řeka, kterou speciálně přibarvili na zeleno, což byla novinka. Zelení byli zřejmě i četní opilci po mohutných oslavách národního svátku v místních kulturních zařízeních hromadné intoxikace. Protože jsem nic téměř nezkonsumoval, zelený nejsem, takže žádné strachy. Musím Tě poopravit, Irsko je „Zelený ostrov“, ale ne vojensky, neboť je to neutrální stát a armáda má zde velmi nízké počty. Irsko nebylo přímo zapojeno ani v jedné ze světových válek.

25. březen 1998

Včera tady byl kardinál Thomas Winning, arcibiskup z Glasgow. Zaujal mne svou přednáškou o evangeliu a spravedlnosti v souvislosti s blížícím se jubilejním rokem 2000, který by měl být stejně jako ve Starém Zákoně rokem nápravy dluhů a propouštění otroků. Jedna sestra se ho na konci zeptala, jestli se v souvislosti se spravedlností hodlá v církvi udělat něco se situací, kdy ženy nemají možnost v církvi rozhodovat. Překvapil mne, když řekl, že by byl překvapen, kdyby se to nezměnilo, prý to musí přijít. Řekl, že většina

vedoucích lidí v církvi smýšlí podobně, jestli jsem dobře rozuměl.

22. duben 1998

Před velikonocemi jsme strávili par dní s naší třídou v horské krajině, kde jsme byli posílit naše vzájemné vazby - jakožto komunita. Stříleli jsme z luku, to mě moc bavilo, lezli jsme po skalách a ze skal dolů na lanech. Vše s odborným dohledem a asistencí. Taky jsme jezdili na kajacích. Nejaktivnější byl náš 'Director of Formation', který nás každého aspoň jednou pořádně překlopil. Pak to nakonec dostal všechno vrchovatě zpátky.

I pro nás tady Kristus vstal z mrtvých. Přeji Ti z toho tu pravou radost. Přes hlavní dny velikonoc jsme zde měli duchovní cvičení. Je to něco neobyčejného, prožít velikonoce v semináři. Na velikonoční pondělí bylo sedmnáct našich spolužáků vysvěceno na jáhny.

Potom jsme měli týdenní prázdniny.

Strávil jsem je na cestách. Byl jsem v Severním Irsku u jednoho kněze, se kterým už se teď docela dobře znám a přátelím. V Belfastu jsem viděl doky, kde byl postaven

Titanic. Několik dní jsem strávil na středozápadě na nejvýznamnějším zdejším poutním místě Knock. V polovině tohoto století se zde zjevila Panna Maria, sv. Josef a Beránek s

křížem; všichni v podobě reliéfních postav na stěně kostela. Lidé, kteří procházeli kolem, byli tak užaslí, že jim vůbec nevadilo, že zrovna přšelo. To místo na mne velmi dobře zapůsobilo, zejména svou typickou atmosférou, tak příznačnou poutním místům. Bylo zrovna mimo sezónu, takže tam bylo dost ticho, což mi nevadilo, spíš naopak.

Setkal jsem se s báječnými přátelskými a pohostinnými lidmi a začíná se mi tady víc a víc líbit a vše mi je tu víc a víc blízké. V květnu nás čekají zkoušky, mne asi pět. Měli bychom mít dost času na učení.

8. květen 1998

Včera jsem byl na filmu 'Man with the iron Mask', který se odehrává v době tří mušketýrů; krásné zámky, paláce a vůbec.

Právě jsem dnes dostal zprávu, že to klapě. Myslím, že to v Angers budete mít bezva. Výhodou bezesporu je, že to bude skutečně 'francouzské'. Jistě tam bude dostatek toho pravého francouzského ducha, který v Paříži plné turistu může být trochu ohrožen /ale my se v Paříži nedáme - slibuju, že si nekoupím ani jednoho hamburgera ani kingburgera a nebudu pít Coca-Colu ani jiný podobný sajrajt/.

18. květen 1998

Milý Pavle, s odletem do teplých krajín to není tak přesné, protože i tady teď zažíváme nádherné léto se slunečným počasím a modrou oblohou. Domů letím.

Pobavila mne Tvoje reportáž od moře. I já se snažím hodně cestovat. Tuto neděli jsem byl u jezera Glendalough, kde zhruba před 1500 lety sv. Kevin založil klášter. Ten je teď již polorozpadlý. Je to ovšem krása - zbytky staveb ze 12. století, keltské tvrze a nádherná krajina s níž je keltská spiritualita tak

spojena. Bylo to pro mne takové duchovní cvičení. Taky jsem se poprvé koupal v moři, celkem nedávno, bylo to před čtrnácti dny. Moře dost studené, ale za tu zkušenost to stojí, zvláště když to bylo na místě, o kterém James Joyce píše ve svém veledíle na 800 stran - *Odysseus*. Už mám za sebou dvě zkoušky. Ještě nikdy jsem nezažil tak bezva zkouškové období. Totéž přeji i Tobě.

25. květen 1998

Ahoj Pavle, už se hrozně těším domů, rychle to utíká (naštěstí) a přitom už první den doma se budu pořád vracet sem. Co naplat, mám tady kus srdce, i když jsem tu měl časy tuhé (možná právě proto) i lepší. Je to neobyčejná země a mám ji rád. dnes večer jsem pozván do 'pubu', tak jdeme pít. Paradoxně nemám momentálně žádné prašivo, ale jsem pozván. Černý Guinness mi docela chutná. Ve čtvrtek mne pozval náš profesor morálky na totéž, hrozně si toho považuji a musel jsem se Ti pochlubit.

Tomáš Roule

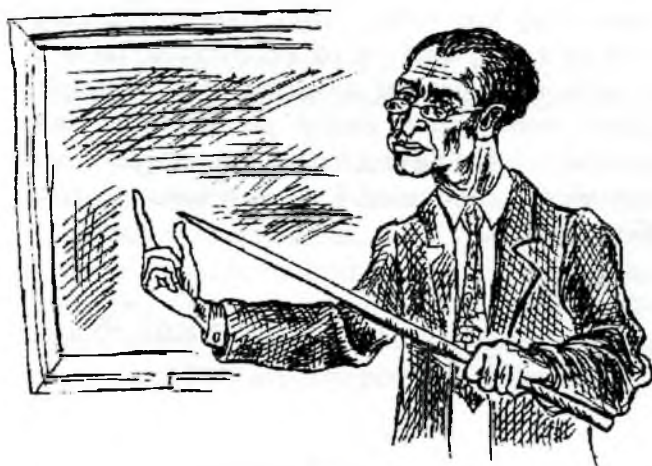
KOCHÁME SE ROZKOŠEMI ITALSKÉHO JAZYKA

Presentazione di una lettura italiana di Stanislao Pribyl

Pozornému cizinci nemohou uniknout při studiu italštiny některé její skvělé obratnosti a naopak jiné až fantaskní bizarnosti. Mezi prvé zařadíme kupříkladu opravdové čarování s příponami, jimiž Italové vyjadřují

zdrobněliny: *-accio, -uccio, -ino* nebo naopak „zvětšeniny“ - *-one, -otto, -astro* apod. Obratně umí Italové také využívat slovní zásoby jazyků cizích. Dáte si *lo strudel* a potom *il würstel*, prostudujete celý *dossier* nebo alespoň malý *depliant*, zpozorujete dámu, která má na hlavě *foullard* a na nohou *collant*, a protože pracujete pouze *a part-time*, stačíte navštívit i váš oblíbený *club* (čti: kleb!). Ostatně i takové „italské“ slovo jako *ragazzo* je původu cizího, a to arabského.

Do kategorie *bizzarrerie* zařadíme především

primitivismy
typu *aula*
professori
nebo spojení
imperativu
s podstatným
jménem typu
našeho
„skočdopole“
: standardní
asciugamano,
méně známý,
avšak
neotřelejší

spaventapasseri (strašák) a světově proslulý (*vescovo*) *lavavetri* (Fensterputzer). Zdrojem rozkoší a požitků může být také *particella „ne“*. Známe ji z jazyka až přesprlíš sprostónárodního (*chi se ne frega?*), ale také z prapodivných spojení, která nám vyřázejí dech. Vychutnejme její brilantní užití v následujícím šťavnatém úryvku.

LONDRA, BENEFICENZA PER LACUPOLA DEL DUEMILA

Oramai famoso, il Millennium Dome di Greenwich si conferma soggetto per immagini di grande suggestione visiva.

Un esempio è fornito da questa inquadratura, tratta da una ripresa televisiva trasmessa ieri sera in Inghilterra. La più grande cupola del mondo viene illuminata con fari di tonalità rossa per il Red Nose Day (il Giorno del naso rosso) un'iniziativa che muove il mondo dello spettacolo e che, puntando sulla comicità, raccoglie denaro per finanziare attività che coinvolgono persone disabili. Finora ha raccolto circa 50 miliardi di lire.

La cupola, che di miliardi ne costa circa 2.200, continua ad essere oggetto di polemiche politiche, ma si conferma come la realizzazione di maggior rilievo in vista del capodanno del 2000. I responsabili hanno dribblato con eleganza la questione sull'effettiva data del cambio di millennio. Anche se questo scatta alla mezzanotte del 31 dicembre 2000, perché non cogliere anche l'occasione del cambio di tutte le quattro cifre - dal 1999 al 2000 - per fare festa?

Anche perché l'investimento da ammortizzare è davvero ingente.

Intanto giunge la conferma che il «cupolone laico» è visibile nelle foto scattate dai satelliti.

Avvenire, sabato 13 marzo 1999, p.28

Z REDAKČNÍ POŠTY

PŘETISKUJEME

ČÁST DOPISU

Z DALEKÉHO SEVERU:

Ještě jednou děkujeme za všechny příspěvky!

Do 14. června 1999 o. p. podléhá, jinak...

Konec
14. 6. 1999

Gratuluujeme

Novokněží:

P. Jan Šlégr, vysvěcen 26. června 1999 pro diecézi Hradec Králové

Já kněží m:

Roman Czudek, vysvěcen 7. ledna 1999 pro diecézi ostravsko-opavskou

Jan Uhlíř, vysvěcen 27. června 1999 pro diecézi Hradec Králové

Absolventů m teologických studií :

ThLic. Jiří Heblt – licenciát z dogmatické teologie, diecéze Hradec Králové

ThLic. Marek Hlávka – licenciát z pastorální teologie, diecéze Brno

ThLic. Jiří Kaňa – licenciát z dogmatické teologie, diecéze Brno

Bakalářů m teologie:

Roman Czudek, diecéze Ostrava-Opava

Pavel Glac, diecéze Plzeň

Tomáš Holý, diecéze Brno

Pavel Kafka, diecéze Brno

Pavel Petráň, arcidiecéze Praha

Petr Šikula, diecéze Brno

Jan Uhlíř, diecéze Hradec Králové

Josef Vysloužil, arcidiecéze Olomouc

Úmrtí

Mons. ThDr. Vladimír Nováček - 6.1.1999, diecéze Brno

Mons. JuDr. František Vorlíček - 22.1.1999, Řím

Mons. ThDr. František Plenner - 15.2.1999, Řím

P. Stanislav Mihalíček - 8.3.1999, arcidiecéze Bratislava-Trnava

P. Ján Pinkava - 22.4.1999, Itálie

R.I.P.

**CÍLEM POSTMODERNY JE DOSAŽENÍ
VYVÁŽENÉ SMĚSI NEVYNUCENÉ SHODY A
TOLERANTNÍ NESHODY**